

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3724/2564

พนักงานอัยการจังหวัดทุ่งสรวงโจทก์ นางสาว ก. กับพวกโจทก์ร่วม นาย ส. โดยนางสาว อ. ผู้เข้าเป็นคู่ความแทนผู้ร้อง นาย ธ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 445, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 371, ป.วิ.พ. มาตรา 43, ป.วิ.อ. มาตรา 40, ป.อ. มาตรา 90, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.พ.พ. มาตรา 443, พ.ร.บ.ดังกล่าวให้ยกเลิกความใน มาตรา 7, ป.วิ.พ. มาตรา 142

ย่อ / หลักกฎหมาย

ค่าขาดแรงงานในครัวเรือน ต้องบังคับตาม ป.พ.พ. มาตรา 445 เมื่อโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 บรรยายคำร้องว่า ค่าขาดการทำงานให้เป็นคุณแก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 ซึ่งเป็นบุคคลในครัวเรือน และนำสืบว่า ผู้ตายประกอบอาชีพทำสวน มีสวนยางพารา 15 ไร่ มีรายได้เดือนละประมาณ 25,000 บาท จึงฟังได้ว่า ก่อนผู้ตายถึงแก่ความตายได้ประกอบอาชีพทำสวนยางพาราเลี้ยงดูโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 ซึ่งเป็นการงานที่ผู้ตายกระทำในครัวเรือนเป็นประโยชน์แก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 แต่ผู้ตายหามีความผูกพันตามกฎหมายที่จะต้องการทำงานให้เป็นคุณในครัวเรือนหรืออุตสาหกรรมแก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 กรณีจึงไม่ต้องด้วยมาตรา 445 โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 จึงไม่มีสิทธิเรียกค่าขาดแรงงานตามคำร้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 80, 83, 91, 288, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ และริบของกลาง จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณานางสาว ก. และเด็กชาย ธ. บุตรนายสุรชัย ผู้ตาย กับนาย ส. บิดาผู้ตาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะข้อหาฆ่าผู้อื่น ส่วนข้อหาฆ่าและพาอาวุธปืน โจทก์ร่วมทั้งสามไม่เป็นผู้เสียหาย จึงไม่อนุญาต และโจทก์ร่วมทั้งสามยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าขาดไร้อุปการะนางสาว ก. และเด็กชาย ธ. คนละ 500,000 บาท ค่าขาดทำงานให้เป็นคุณแก่นางสาว ก. และเด็กชาย ธ. ซึ่งเป็นบุคคลในครัวเรือน คนละ 250,000 บาท ค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการจัดการศพและค่าปลงศพเป็นเงิน 250,000 บาท รวมเป็นค่าสินไหมทดแทนของนางสาว ก. เป็นเงิน 1,000,000 บาท เด็กชาย ธ. เป็นเงิน 1,000,000 บาท และนาย ส. เป็นเงิน 250,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ระหว่างพิจารณาโจทก์ร่วมที่ 3 ถึงแก่ความตาย นางสาวอุบลรัตน์ ยื่นคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 43 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 40 ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 288 ประกอบมาตรา 80, 60, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานฆ่าผู้อื่นและฐาน

พยายามฆ่าผู้อื่นโดยพลาด เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดอกุฬายหลายบาท ให้ลงโทษฐานฆ่าผู้อื่นซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิตฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 ปี ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดอกุฬายหลายบาท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว ให้จำคุกตลอดชีวิตสถานเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) รัชของกลาง ให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 700,000 บาท (ที่ถูกลงให้จำเลยชำระค่าปลงศพแก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 กับผู้ร้อง 100,000 บาท และชำระค่าขาดไร้อุปการะกับค่าขาดแรงงานในครัวเรือนแก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 เป็นเงินคนละ 300,000 บาท) พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 23 ธันวาคม 2559) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสามและผู้ร้อง (ที่ถูกลงโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 กับผู้ร้อง) ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแบ่งให้เป็นพับ โจทก์ร่วมที่ 1 ที่ 2 ผู้ร้อง และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ร่วมที่ 1 ที่ 2 ผู้ร้อง และจำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 ฎีกาขอให้ศาลฎีกาพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 ที่ลงโทษจำคุกจำเลยตลอดชีวิตเป็นประหารชีวิตนั้น เห็นว่า คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นและให้ลงโทษจำคุกจำเลยเกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคสอง ฎีกาโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 เป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการลงโทษของศาลอุทธรณ์ภาค 8 อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว และที่จำเลยฎีกาขอให้ยกฟ้องซึ่งรวมถึงความผิดฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาตด้วย เมื่อความผิดฐานดังกล่าวศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นและให้ลงโทษจำคุกจำเลยกระทงละไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ฎีกาจำเลยเป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค 8 อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยฎีกาโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 กับจำเลยในข้อดังกล่าว ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยมีว่า จำเลยกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นและฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยพลาดกับจำเลยต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 กับผู้ร้องตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 หรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า คำเบิกความของผู้เสียหายที่ 2 มีพิรุธไม่สามารถเชื่อได้โดยสนิทใจว่าผู้เสียหายที่ 2 เห็นเหตุการณ์ตามที่เบิกความ คำเบิกความของผู้เสียหายที่ 2 ขัดกับคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 1 นายเพชร และนายสมพร ซึ่งฟังได้ว่าขณะที่เสียงปืนดังขึ้น 3 นัด ผู้เสียหายที่ 2 กำลังร้องเพลงคู่กับผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งต้องหันหลังให้ผู้ที่นั่งรับประทานอาหารจึงเป็นไปได้ที่ผู้เสียหายที่ 2 จะหันไปเห็นจำเลยใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย เมื่อพิเคราะห์บาดแผลของผู้เสียหายทั้งสองแล้ว แสดงว่าขณะผู้เสียหายทั้งสองถูกกระสุนปืนนั้น ผู้เสียหายทั้งสองต้องยืนอยู่ใกล้กัน คำเบิกความของผู้เสียหายที่ 2 ที่ว่าไม่ได้ยืนใกล้ผู้เสียหายที่ 1

จึงเชื่อถือไม่ได้ เมื่อผู้เสียหายที่ 2 ยืนใกล้ผู้เสียหายที่ 1 และกำลังร่วมกันร้องเพลงจึงเป็นไปได้ที่ผู้เสียหายที่ 2 จะเห็นคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย ผู้เสียหายที่ 2 ให้การต่อพนักงานสอบสวนไม่ตรงกับที่เบิกความในเรื่องสีของอาวุธปืนและการนั่งในงานเลี้ยง หากผู้เสียหายที่ 2 เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงต้องให้การต่อพนักงานสอบสวนและเบิกความตรงกัน พยานโจทก์และโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 มีพินัยไม่อาจเชื่อถือว่าจำเลยเป็นคนร้าย เมื่อจำเลยไม่ใช่ผู้กระทำความผิดจึงไม่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 กับผู้ร้องนั้น โจทก์และโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 มีผู้เสียหายที่ 2 เบิกความว่า ก่อนเกิดเหตุผู้ตายนั่งอยู่ใกล้นายศุภพงศ์ ส่วนจำเลยนั่งฝั่งตรงข้าม ต่อมาเวลาประมาณ 22 นาฬิกา ผู้ตายขยับจากฝั่งตรงข้ามมานั่งใกล้จำเลย ผู้เสียหายที่ 2 เดินออกไปขอเพลงที่นายเพชร เมื่อเดินกลับมาเห็นจำเลยกับผู้ตายลุกขึ้นยืนคุยกอดกันแล้วผู้เสียหายที่ 2 ได้ยินเสียงปืนดังขึ้น 1 นัด จำเลยกับผู้ตายล้มลงไปด้วยกันและมีเสียงปืนดังขึ้นอีก 1 นัด จากนั้นมีเสียงปืนดังขึ้นอีก 1 นัด กระสุนปืนถูกผู้เสียหายที่ 2 แล้วจำเลยลุกขึ้นยืนเดินออกจากที่เกิดเหตุไปและผู้เสียหายที่ 2 ให้การขึ้นสอบสวนว่า จำเลยและผู้ตายนั่งดื่มสุราติดกันแล้วทั้งคู่ลุกขึ้นยืน ผู้ตายกอดคอจำเลย แล้วจำเลยชักอาวุธปืนออกจากกระเป๋าทางเกงมาถือด้วยมือซ้ายที่มิดไปที่หน้าอกของผู้ตายแล้วเหนียวไกปืนทันที ทำให้จำเลยและผู้ตายล้มลงไปด้วยกัน แล้วจำเลยได้ขึ้นนั่งทับผู้ตายและยิงซ้ำอีกนัด และมีการยิงอีกนัด กระสุนปืนจึงไปถูกผู้เสียหายทั้งสอง เห็นว่า แม้โจทก์และโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 มีผู้เสียหายที่ 2 เป็นประจักษ์พยานเพียงปากเดียว แต่หากคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 2 มีน้ำหนักมั่นคงประกอบด้วยเหตุผลน่าเชื่อถือก็สามารถรับฟังลงโทษจำเลยได้ เมื่อพิเคราะห์รายงานการชันสูตรพลิกศพ ซึ่งระบุว่า บาดแผลกระสุนทางเข้า รวม 2 แห่ง บริเวณ 3.1 หน้าใบหูขวา ระดับหางตา ห่างจากหางตาขวา 2.0 เซนติเมตร ขนาด 0.9 X 0.6 เซนติเมตร ร่วมกับพบรอยสักดินปืนและรอยแดง ๆ ที่เกิดจากการไหม้รอบบาดแผล กระสุนปืนทะลุหนังศีรษะและกะโหลกศีรษะบริเวณกระดูกขมับขวาและกระดูกเบ้าตาขวา ถากสมองกลีบขมับขวาแล้วไปฝังอยู่บริเวณฐานกะโหลกศีรษะซีกขวาหลังกระดูกเบ้าตา 3.2 หน้าอกด้านขวา ห่างจากแนวกึ่งกลางหน้าอกมาทางด้านขวา 2.0 เซนติเมตร สูงจากระดับราวนม 9.5 เซนติเมตร ขนาด 0.9 X 0.4 เซนติเมตร ร่วมกับพบรอยประทับปากกระบอกปืนรอบบาดแผล กระสุนปืนทะลุผิวหนังและกล้ามเนื้อหน้าอกด้านขวา ทะลุกระดูกซี่โครงซีกขวาด้านหน้าซี่ที่ 1 และที่ 2 ตัดชั่วหัวใจบริเวณห้องบนขวา ทะลุปอดขวากลิบบนและข้อต่อระหว่างกระดูกซี่โครงซีกขวาซี่ที่ 7 และกระดูกสันหลังระดับอกข้อที่ 7 ทะลุกล้ามเนื้อหลังแล้วไปฝังอยู่ใต้ผิวหนังบริเวณใต้สะบักขวา เช่นนี้ การที่พบรอยสักดินปืนและรอยแดง ๆ ที่เกิดจากการไหม้รอบบาดแผลกับรอยประทับปากกระบอกปืนรอบบาดแผลของผู้ตาย บ่งชี้ให้เห็นว่าขณะที่คนร้ายใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายนั่น คนร้ายต้องอยู่ประชิดตัวผู้ตาย ซึ่งสอดคล้องกับคำเบิกความและคำให้การขึ้นสอบสวนของผู้เสียหายที่ 2 ดังกล่าวข้างต้นที่ว่าผู้ตายและจำเลยยืนกอดกันแล้วจำเลยยิงผู้ตาย เมื่อจำเลยกับผู้ตายล้มลงแล้ว จำเลยนั่งทับผู้ตายแล้วยิงผู้ตายอีก ผู้เสียหายที่ 2 เบิกความตอบทนายโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 ถามค้านว่า ขณะเกิดเหตุภายในบ้านที่เกิดเหตุเปิดไฟประมาณ 3 ดวง ซึ่งแสงไฟส่องสว่างสามารถมองเห็นเหตุการณ์ได้ชัดเจน เป็นหลอดไฟนีออนยาว ส่วนด้านหน้าเป็นหลอดสั้น เมื่อจำเลยไม่ได้ฎีกาโต้เถียงเกี่ยวกับแสงสว่างจากไฟฟ้าในที่เกิดเหตุ จึงฟังได้ว่าขณะเกิดเหตุบริเวณที่เกิดเหตุมีแสงสว่างจากไฟฟ้าสามารถมองเห็นได้ชัดเจน ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 2 อยู่ห่างจากจุดที่จำเลยยิงผู้ตายประมาณ 2 เมตรดังคำเบิกความตอบทนายโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 ถามค้าน เชื่อว่าผู้เสียหายที่ 2 เห็นเหตุการณ์ขณะที่จำเลยใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย คำเบิกความของผู้เสียหายที่ 2 จึงมีน้ำหนักมั่นคงประกอบด้วย

เหตุผลน่าเชื่อถือ ส่วนที่ผู้เสียหายที่ 1 นายเพชร และนายสมพร เบิกความว่า ขณะเสียงปี่ดังขึ้น 3 น้ด ผู้เสียหายที่ 2 กำลังร้องเพลงคู่กับผู้เสียหายที่ 1 นั้น เห็นว่า ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความว่า เวลาประมาณ 22 นาฬิกา ผู้เสียหายที่ 1 ลูกขึ้นไปขอเพลงกับนายเพชร ที่เครื่องคอมพิวเตอร์ และได้ยินเสียงปี่ดังขึ้น 2 ถึง 3 น้ด กระสุนปืนถูกผู้เสียหายที่ 1 ที่ขาขวา แต่เบิกความตอบทนายจำเลยถามค่านและทนายโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 ถามติงว่า ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ร้องเพลงคู่อยู่กับผู้เสียหายที่ 2 นายเพชร เบิกความตอบทนายโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 ว่า ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายทั้งสองยืนร้องเพลงอยู่ด้วยกัน และผู้เสียหายที่ 2 ได้เดินลงจากบริเวณที่พยานอยู่แล้ว แต่เบิกความตอบทนายจำเลยถามค่านว่า ผู้เสียหายทั้งสองร้องเพลงยังไม่ทันจบจึงมีการแตกตื่นซุลมุน ซึ่งมีการวิ่งออกทางประตูด้านหน้าเพียงทางเดียว ซึ่งพยานก็เช่นกัน นายสมพร เบิกความว่า ขณะที่พยานกำลังเดินร่ายอยู่ที่หน้าคาราโอเกะ มีผู้เสียหายทั้งสองร้องเพลง พยานได้ยินเสียงปี่ดังขึ้นมาจากด้านหลัง 3 น้ด พยานได้วิ่งออกไปข้างนอก แต่ให้การชั้นสอบสวน ว่า เวลาประมาณ 22 นาฬิกา ขณะที่พยานนั่งดื่มสุราและรู้สึกมีเมามาแล้วเนื่องจากดื่มสุราขาวและสุราแดง พยานได้ยินเสียงปี่ดังขึ้น 3 น้ด ติด ๆ กัน ดังมาจากทางที่ผู้ตายนั่ง พยานรู้สึกตกใจลูกจากโต๊ะยืนขึ้น เห็นร่างของผู้ตายนอนที่พื้นแล้ว ซึ่งนายสมพรเบิกความตอบทนายโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 ว่า พยานอ่านบันทึกคำให้การ และเข้าใจข้อความดี แสดงให้เห็นถึงคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 1 นายเพชร และนายสมพร ไม่อยู่กับร่องกับรอยจึงไม่มีน้ำหนักอันควรแก่การเชื่อถือรับฟังไม่ได้ว่าขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 2 กำลังร้องเพลงคู่กับผู้เสียหายที่ 1 และที่ผู้เสียหายที่ 2 ให้การชั้นสอบสวนต่อพนักงานสอบสวนไม่ตรงกับที่เบิกความในเรื่องสีของอาวุธปืนและการนั่งในงานเลี้ยงนั้นก็เพียงรายละเอียดมิใช่สาระสำคัญจนถึงกับทำให้คำเบิกความของผู้เสียหายที่ 2 มีน้ำหนักลดน้อยลงไป พยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 นำสืบจึงมีน้ำหนักรับฟังได้โดยปราศจากสงสัยว่า จำเลยเป็นคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายถึงแก่ความตายและกระสุนพลาดไปถูกผู้เสียหายทั้งสองได้รับอันตรายแก่กาย การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานฆ่าผู้อื่นและฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยพลาด เมื่อข้อเท็จจริงในคดีส่วนอาญาฟังได้ว่าจำเลยเป็นคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 กับผู้ร้อง จำเลยจึงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 กับผู้ร้อง ฎีกาจำเลยข้ออื่นไม่จำต้องวินิจฉัย เพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาว่ามีความผิดฐานฆ่าผู้อื่นและฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยพลาดกับให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 กับผู้ร้องนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 กับผู้ร้องมีว่า จำเลยต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 กับผู้ร้องเพียงใด โดยโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 กับผู้ร้องฎีกาขอให้ศาลฎีกากำหนดค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 กับผู้ร้องตามคำร้องนั้น โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 กับผู้ร้องมีนางสาวอรอุมา ผู้แทนโดยชอบธรรมของโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 เบิกความว่า ก่อนตายผู้ตายส่งเสียโจทก์ร่วมที่ 1 เดือนละประมาณ 6,000 บาท โจทก์ร่วมที่ 2 เดือนละประมาณ 4,000 บาท ผู้ตายไม่มีโรคประจำตัว ประกอบอาชีพทำสวน มีสวนยางพารา 15 ไร่ มีรายได้เดือนละประมาณ 25,000 บาท พยานประกอบพิธีศพผู้ตายประมาณ 5 วัน เสียค่าใช้จ่ายประมาณ 100,000 บาท แต่ไม่ได้ทำบันทึกไว้เป็นหลักฐาน สำหรับค่าปลงศพ เห็นว่า นางสาวอรอุมา เบิกความถึงค่าปลงศพรวมทั้งค่าใช้จ่ายอันจำเป็นอย่างอื่น โดยไม่มีพยานหลักฐานภาพถ่ายและหลักฐานการชำระเงินหรือรายละเอียดค่าใช้จ่ายใด ๆ มาแสดงต่อศาล ทั้งยังเบิกความรับว่าเสียค่าใช้จ่ายในการจัดงานศพเป็น

เงินประมาณ 100,000 บาทด้วย ดังนี้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 กำหนดค่าปลงศพรวมทั้งค่าใช้จ่ายอันจำเป็นอย่างอื่น เป็นเงิน 100,000 บาท จึงเหมาะสมแล้ว ค่าขาดไร้อุปการะ เห็นว่า เมื่อผู้ตายมีหน้าที่อุปการะเลี้ยงดูโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 ตามกฎหมาย โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 จึงมีสิทธิได้รับค่าขาดไร้อุปการะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 443 วรรคสาม ซึ่งศาลมีอำนาจกำหนดค่าเสียหายให้แก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 ตามสมควรได้ เมื่อพิจารณาถึงอายุของโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 ซึ่งขณะเกิดเหตุมีอายุ 16 ปี และ 3 ปี ตามลำดับ ส่วนผู้ตายมีอายุ 37 ปี ย่อมเห็นได้ว่าโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 มีโอกาสได้รับอุปการะตามกฎหมายได้ไม่น้อยกว่า 4 ปี และ 17 ปี ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 กำหนดค่าขาดไร้อุปการะให้แก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 คนละ 200,000 บาทนั้น จึงยังไม่เหมาะสม เห็นสมควรกำหนดค่าขาดไร้อุปการะให้โจทก์ร่วมที่ 1 เป็นเงิน 300,000 บาท และโจทก์ร่วมที่ 2 เป็นเงิน 500,000 บาท ส่วนค่าขาดแรงงานในครัวเรือน ซึ่งต้องบังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 445 เมื่อโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 บรรยายคำร้องว่า ค่าขาดทำการทำงานให้เป็นคุณแก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 ซึ่งเป็นบุคคลในครัวเรือน และนำสืบว่า ผู้ตายประกอบอาชีพทำสวน มีสวนยางพารา 15 ไร่ มีรายได้เดือนละประมาณ 25,000 บาท จึงฟังได้ว่าก่อนผู้ตายถึงแก่ความตายได้ประกอบอาชีพทำสวนยางพาราเลี้ยงดูโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 ซึ่งเป็นการงานที่ผู้ตายกระทำในครัวเรือนเป็นประโยชน์แก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 แต่ผู้ตายหามีความผูกพันตามกฎหมายที่จะต้องทำการทำงานให้เป็นคุณในครัวเรือนหรืออุตสาหกรรมแก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 กรณีจึงไม่ต้องด้วยมาตรา 445 โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 จึงไม่มีสิทธิเรียกค่าขาดแรงงานตามคำร้อง กรณีจึงไม่จำต้องวินิจฉัยฎีกาของโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 ที่ขอให้ศาลฎีกากำหนดค่าขาดแรงงานเพิ่มขึ้น ฎีกาโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 2 ฟังขึ้นบางส่วน ฎีกาผู้ร้องฟังไม่ขึ้น อนึ่ง เมื่อวันที่ 11 เมษายน 2564 มีพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ.2564 ใช้บังคับ โดยมาตรา 3 และมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวให้ยกเลิกความในมาตรา 7 และมาตรา 224 และให้ใช้ความใหม่แทน ซึ่งมีผลให้กรณีที่ต้องเสียดอกเบี้ยยู่แก่กันและมีได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้โดยนิติกรรมหรือบทกฎหมายอันขัดแย้งให้ใช้อัตราดอกเบี้ยร้อยละสามต่อปี และในกรณีหนี้เงินให้คิดดอกเบี้ยผิพนัดในอัตราที่กำหนดตามมาตรา 7 บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี เว้นแต่เจ้าหนี้อาจจะเรียกดอกเบี้ยได้สูงกว่านั้นโดยอาศัยเหตุอย่างอื่นอันชอบด้วยกฎหมาย แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ ดังนั้น อัตราดอกเบี้ยในจำนวนเงินที่จำเลยต้องร่วมกันรับผิดชอบจึงต้องเป็นไปตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่ ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) มาตรา 246 และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 40 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระค่าสินไหมทดแทน 900,000 บาทและให้จำเลยชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 23 ธันวาคม 2559) จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมทั้งสองและผู้ร้องแต่อัตราดอกเบี้ยนับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 หากกระทรวงการคลังออกพระราชกฤษฎีกาปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยให้ปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยไปตามนั้น ทั้งนี้ต้องไม่เกินร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามคำขอ นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · พงษ์ศักดิ์ กิตติสมเกียรติ · จาตุรงค์ สรนุวัตร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3724/2564>